

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania S. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 listopada 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 maja 2017 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...), po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił apelację S. G. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 26 marca 2014 r., V U (...), oddalającego odwołania wnioskodawcy od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (organ rentowy) z 10 października 2011 r. oraz z 18 maja 2012 r., odmawiających wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący dopatruje się w naruszeniu przepisów postępowania, co skutkowało nierozpoznaniem wszystkich zarzutów apelacyjnych oraz brakiem wnikliwości przy ocenie pozostałych zarzutów, czego efektem jest pozostawienie w obrocie

prawnym orzeczenia, które nie odnosi się do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wnioskodawca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosił, że Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia procedury cywilnej z uwagi na nierozpoznanie zarzutu apelacji, dotyczącego przekroczenia granic rozpoznania przedmiotu sprawy przez ustalenie daty powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy, a nie skupienie się na kwestii ustalenia czy niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała w okresie osiemnastu miesięcy od ustania ubezpieczenia społecznego. Sąd Najwyższy stwierdza, że niemożliwe jest ustalenie upływu osiemnastomiesięcznego okresu przedłużonej ochrony ubezpieczeniowej bez określenia daty powstania niezdolności do pracy, gdyż to ona stanowi wyznacznik, w stosunku do którego liczy się upływ powyższego terminu. Zagadnienie to wbrew twierdzeniom wnioskodawcy było przedmiotem analizy Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy nie podziela także twierdzenia wnioskodawcy, jakoby Sąd drugiej instancji rozważył pobieżnie pozostałe zarzuty apelacji. Przy ponownym badaniu sprawy Sąd Apelacyjny - po uchyleniu wcześniejszego wyroku przez Sąd Najwyższy (wyrokiem z 3 sierpnia 2016 r., I UK 320/15) - zwrócił uwagę na to jakim dowodom dał wiarę, a jakie uznał za nieprzekonujące, wskazując przyczyny przyjętego stanowiska. Opierając się na opiniach biegłych, Sąd drugiej instancji stwierdził, iż wnioskodawca jest niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała z datą, która została oszacowana także w oparciu o wyżej wspomniane opinie biegłych. Zarzuty apelacyjne zostały tym samym rozważone w pełni, a Sąd Apelacyjny nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, gdyż to w gestii sądu leży dokonanie oceny prawnej niezdolności do pracy w oparciu o całokształt okoliczności sprawy w tym także opinie medyczne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2010, I UK 64/10, LEX nr 653663).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

